

Ерменецъ, захванаха да лъстятъ, говоряха му че той, по милость царска, ще стане великъ челсвѣкъ, че Ерменцитѣ и Турцитѣ сж родни братя, че на тѣхъ и на Турцитѣ Господъ Богъ е предоставилъ да се ползватъ и да се распорѣждатъ съ другитѣ народи на държавата. Не се удържа омилостивениѣтъ Ерменецъ; той се зачерви като дѣвойка и тихичката рѣче:

— Валията пита каква християнка тукъ арестували и защо хвърлили въ затвора нейниѣтъ новобраченъ мжжъ; той иска най-подробни обяснения. Послѣ Ерменеца прибави шепнишкомъ: — Валията, както се чува, не твърдѣ обича мютесарифина и желалъ би да гуди на негово мѣсто свойтъ роднина; но мютесарифина има подържка въ Стамбулъ и въ посолствата, при това той е и челсвѣкъ ловкъ: ще съумѣе да се извърти, както не веднѣжъ вече въ това е сполучвалъ.

Ск. р. слѣдъ това излѣже мютесарифина, здравъ и, веселъ. Той не каза нито дума за своята болѣсть и за своето затворничество и не допусна никакви за това разпитвания. Той се поклони, сѣдна, позволи на другитѣ да сѣднатъ и заповѣда да докаратъ Петра Катжрджиата.

Мютесарифина самъ распита Петра за познайничество му съ Каракачанитѣ и що за людѣ сж тѣ. Петръ отговори че тѣ сж сжщо такива, както и другитѣ Каракачани, че той прѣди не ги знаелъ, а се запозналъ съ тѣхъ както и съ много други гости дошли на свадбата, че като е разговарялъ съ тѣхъ и като ги угощавалъ той е изпълнявалъ длгѣтъ на ступанъ. Петръ бѣше не веселъ, но се държеше смѣло, довольно гордо и ни най-малко се не смути. Мютесарифина за нищо повече не распита, промърмори вѣщо си за длжноститѣ на вѣрноподаваниѣтъ, за танзимата, за комитета и му пригрози съ прѣстъ.

— Да му снематъ веригитѣ и да го пуснатъ на воля, нека върви дома при жена си. Безъ да чѣка благодарность, която той и не би дочѣкалъ, мютесарифина продикува на телеграфиста отговора за валията. Съ това всичко се и свърши. Слънцето вече захождаше и муезина викаше на джамията: „Боже всемогъщий! Боже всесилний!“ Мюте-